

Erik

of

't kling insektebóch

Erik

of

't kling insekstebóch

Godfried Bomans

Sjriever: Godfried Bomans

In 't plat uvverzatse durch: Martin Krewinkel

Bilder: Ee Ai, oeser bij 't Vuurwoad, dat is van 't Nationaal Archief.

© 2025 Nuus va wat hei dri sjteet darf me oane bewilliejoeng wie dan óch jebroechen oane 't tsevuur jevelles ansjtendieg tse vroage.

D'r jewin oes d'r verkoof va dis bóch jeet volsjtendieg noa KiKa.

WAT SJTEET DRI?

Vuurwoad - 5

Kapitel 1 - 7

D'r leëzer maat bekanksjaf mit inne zichere Erik Pinksblom, en mit de wiegtiegste insekte die 't in ós land jieëft. 't Weëde hem komiesje zaachens vuurjesjótteld en an 't ing va dit kapitel vraagt heë ziech aaf woa dit alles ejentlieg hin mós.

Kapitel 2 - 19

D'r Erik maat bekanksjaf mit de famillieë va Pelvluejel. Heë weëd intenzief óp d'r tsank jevóld uvver zieng perzeunliegheet en d'r aad va zieng tsoat en heë besjteet dis kuuroeng óp tsevreiesjtellende wies.

Kapitel 3 - 30

D'r Erik hat zie ieësjte oavendëse in 't land va Wollewei en heë merkt dat dat laider nit vóal versjilt mit 't oavendëse heem. Heë jedrieëgt ziech wie inne richtieje sjieresjliefer en maat ziech wie inne sjpitsboof oes d'r sjtub óp d'r ruk van ing hoemel.

Kapitel 4 - 41

Hoemel-jelierdheet en sjlekkekal. Ee komiesj hotel.

Kapitel 5 - 50

D'r Erik ziet alle dere oes "Solms' Natuurlieje Jesjichte in 't Kót" lebendieg vuur ziech en hat vóal plezeer d'rva dat heë dit bóch zoeë jód jelierd hat. Tsem sjloes maat heë ing biologiesje entdekkeng, die ezoeë wiechtieg is, dat d'r sjriever nit draa tswiefelt dat dit óch bij vaklu zal ópvalle.

Kapitel 6 - 62

D'r Erik liert uvver de mengel va de bildburjere en verzukt hön jet bij tse bringe uvver hoeëjere erkentniese. Heë weëd jewaarsjauwd durch inne vuurwórm um mit alletswai de bee óppen eëd tse blieve sjtoa, evvel heë jeet doch voet óp d'r ruk van inne miepmop.

Kapitel 7 - 73

D'r Erik óngerzukt de deepste van ing miepmoppeleefde en merkt dat doa ónverdeend koad uvver jesjpraoche weëd. Inne bezuk an ing miepmoppe-famillieë zetst de bedujoeng va hónnieg in 't volle dageslit.

Kapitel 8 - 88

Sjwoar daag. D'r Erik bemerkt dat insekteleefde ing ónjewisse zaach is, die sjterk verbónge is mit hónnieg. Heë maacht ing sjpin kapot, en jieëft ee paar doeëdejreëvere valsje hofnoeng.

Kapitel 9 - 99

D'r doeëdejreëver maacht ziech ónrouw uvver de iedeeë va d'r Erik. Heë jieëft ing duudlieje besjrievoeng va d'r wirklike zin van 't leëve, mar weëd doabij jesjtuurd durch inne mit dezelfde jedankes.

Kapitel 10 - 109

De menoeng van inne wórm. Ee troerieg maleur.

Kapitel 11 - 118

D'r Erik bemerkt dat heë ing bekankde perzeunliegheet is. Heë jieëft les aa jong mama's en aa jidderinne deë zieng hulp

jebroeche kan, mar al flot kunt heë d'rhinger dat "Solms' Natuurlieje Jesjichte in 't Kót" nit óp alles ee antwoad hat.

Kapietel 12 - 127

Me ziet wie 't leëve in ee oamezekenès ziech aafsjpilt. D'r Erik maat bekankdsjaf mit inne wiechtieje man. Heë kriet ing fesmoaltsiet aajeboane, en vertselt de oamezeke 't jeheem va zien aafsjtammoeng.

Kapietel 13 - 142

D'r Erik trukt tsezame mit de oamezeke óp de wieë welt aa. Heë maat inne sjreklieje veldsjlaag mit. Heë kunt tseruk ónger de lu. Ze valle hem vies teëje.

Vuurwoad

D'r Godfried Jan Arnold Bomans woeëd jebore i Den Haag óp 2 meëts 1913. I 1932 hat heë ónger d'r naam Bernard Majorick zieng ieësjte bucher jesjrève, 'Drijfjacht' en 'Gebed voor Nederland'.

I zie leëve hat heë alles bijenee mieë wie zessieg bucher jesjrève, mar heë is hoopzechlieg bekankd woeëde mit 'Erik of het klein insectenboek', dat an 't eng va 1940 versjieëne is.

Vanaaf 1941 sjpieëlet heë i Nijmegen, sjpieëder óch dökser óp d'r tillevies, vuur Tsinterkloas.

Oeser als sjriever va bucher woar d'r Godfried óch bekankd vuur zieng sjtukker i per eksempel De Volkskrant en Elsevier. Al i de vóftsiejer joare woar heë dökser tse zieë en tse hure óp d'r radio en d'r tillevies. Heë woeëd ing richtieje mediaperzeunliegheet, jet wat me vuur die tsiet nog nit kankd. I d'r krig hat heë bij ziech heem jude verbórje jehaode. Doavuur hat heë noa ziene doeëd, i 1987, d'r Yad Vashem-orde kreie. Óp 29 april 1968 is heë jierd woeëde als rieter i d'r Orde va Oranje-Nassau.

Inne pries vuur al zieng lieteratoer hat heë laider noeëts jehad.

Mit dank aa d'r Godfried is 't janse werk va d'r Charles Dickens uvverzatse woeëde in 't Hollendsj. Tusje 1940 en 1952 hat heë ziech draajehaode um de Pickwick Papers tse uvverzetse. Laider is 't hem nit mieë jefloepd de leëvensjesjichte va d'r Dickens tse sjrieve. Godfried Bomans is al óp 58-jöarieje leëftsiet jesjtórve, óp 22 detsember 1971.

't Vräut miech uuch hei de uvverzetsoeng va 'Erik of het klein insectenboek' in 't Kirchröadsj plat, mit jroeëse dank aa de erve va d'r Godfried en Meulenhoff Boekerij, tse darve aabeie, woamit ee va de sjunste bucher endliech óch tse leëze is i de sjunste sjproach die 't jieëft. Mieng hofnoeng is 't dat mieng uvverzetsoeng va dis wóngerlieje en prechtieje jesjichte va d'r

Godfried Bomans d'rtsouw zal bijdrage ós plat tse verware en flaich d'r inne of d'r angere, deë nog jee plat kent, zoeë wied kriet ziech d'rmit tse besjeftieje.

Iech han verzoeët d'r teks ezoeë jenuw wie meuglieg tse uvverzetse, woabij iech d'r jees va Bomans en ziene jek drieveende hoemoor han wille verware.

Iech wunsj uuch vöal leëspzeer.

Martin

Kapitel 1

D'r leëzer maat bekanksjaf mit inne zichere Erik Pinksblom, en mit de wiegtiegste insekte die 't in ós land jieëft. 't Weëde hem komiesje zaachens vuurjesjóteld en an 't ing va dit kapitel vraagt heë ziech aaf woa dit alles ejentlieg hin mós.

D'r klinge Erik loog, jraad óp d'r momang dat dis jesjichte aavingt, in 't aod bed van de oma Pinksblom mit d'r troeënhimmel en de zieë fluus, en heë kieket uvver d'r rank van 't blanke lake 't sjeëmerieje tsimmer erinner. 't Woar de sjtongd dat de kling lu noa bed junt, de sjtongd woa de jroeëse lu nuus va wisse: alle vertrouwde zaachens an de muur versjwiende sjtil-eweg in d'r wasende duuster, en de welt weëd sjtil, ezoeë sjtil dat ze zoejaar nit mieë oamt... Boese leuft nog inne verbij: sjtap, sjtap, zoeë huet 't ziech aa, en va wiede ruft ee jöngs-je hoeëg en fien noa ee anger jöngs-je. Zieng sjtim sjalt in d'r oavend en doe dinks: doa jieëft 't doch nog ee jöngs-je in de welt dat nog nit i-jen bed ligkt...

D'r Erik loog sjtil tse kieke noa 't vinster wieër voet en noa de sjiemerieje portretter an de moer. "'t Is jraad", daat heë, "of wen jet passere jeet. En flaich jeet ja óch wirklieg jet passere?" En heë noom ziech vuur um noen ins nit, wie óp anger oavende, i sjlof tse valle, evvel jód óp tse pase of flaich 'jet passere jong'. Noe joof 't doa ing jouw maneer vuur. Ónger zie kopkusse loog ee buchs-je mit d'r naam "Solms' Natuurlieje Jesjichte in 't Kót", en d'r Erik moeët vuur mörje alle insekte die dri sjtonge kenne. Dizze janse mitwochmiddaag hauw heë droes zitse liere en heë woar bis aa de maikeëvere kómme. Mörjevrug, ónger sjpieëlsiet, zouw heë ziech de maikeëvere durchneëme.

"Ins kieke", mónkelet d'r Erik, "wievöal puet hauw ing mospel óch alwerm? Zes. De oge zunt apaata tse versjtelle en sjtunt vure in d'r kop. Sjun. Ze leëve nit i körf, wie de bije, evvel – woa leëve ze da? Ze zalle apaata leëve, dink iech miech. Ach, 't is ja óch ejaal. Ze zunt famillieë va de pelvluejelieje en ze hant jekniekde veulsjpiere. En wie is 't mit de miepmöp? D'r miepmöp lieët d'r natoerliebhaber sjtaune mit zieng sjun klureprach. (D'r Erik leëzet dis rejel tswai moal, wail heë ze zoeë sjun vong.) De miepmöp hure bij de, wie me zeët, nutslieje insekte, evvel de kinger die ze krieje – die neumt me roepsje – kanne zier sjeedlieg zieë. D'r beweëglieje kop (en noe kunt ee lestieg sjtuk woa d'r Erik vöal muite mit

hauw) hat kompletseerde droad- of buesjtelvörmieje, tsewiele óch knoetsvörmieje, doabij jekadsjde of kampvörmieje veulsjpiere, jroeëse, haofbolvörmieje tsezamejesjtelde of inkele oge, inne klinge boavekieëver en ing roltong, die de plaatsj i-neëmt van d'r óngerkieëver. Deh da, dat is jód jange en noe wil iech waal ins wisse of 't d'r Sjollema's Heinie óch ezoeë jód aafjeet. (d'r Sjollema's Heinie woar 't sjlauwtste jöngs-je va de dreide klas, heë zoos sjuuns vuur d'r Erik. Me koeët hem mit de hank bereure.)

En da noe de oamezeke. Die zunt adieg, alling al wail doa zoeë vöal kling boechsjteëbsjer bij sjtunt, die broecht me nit tse kenne. De oamezeek is, jraad wie de mospel, famillieë va de pelvluejelieje. 't Weëd döks jezaad, en nit oane reë, d'r miensj muet ziech aa heur ee vuurbild neëme, wail ze zoeë fliesieg is. Ze woeëne mit jans vöal tsezame i, wie me neumt, oamezekenèster – dat is jemeklieg tse merke, oamezeke woeëne i, wie me neumt, oamezekenèster, mónkelet, d'r Erik – woa ze ziech d'r janse daag besjeftieje mit 't verveure va póppe en aier. Bij noeëd maache ze ee zoer aa, nèmlied oamezekezoer (nèmlied oamezekezoer, repeteret d'r Erik), dat evvel vuur d'r miensj jinne nótse hat. De mensjer weëde ieësj in d'r aodwieverzommer jeboare. Ze hant vluejele, evvel jinne sjtachel, wie de wiefjer en de wirkere.

“Dat is komiesj”, mómpellet d'r Erik, “Me zouw dinke 't wuer jraad angesjerum. Ins effe kieke.”

Heë sjnappet ziech “Solms' Natuurlieje Jesjichte in 't Kót” ónger 't kopkusse oes en kieket bij de oamezeke. Joa, doa sjtong 't: ... jinne sjtachel, wie de wiefjer en de wirkere. “Dat is wirklied komiesj”, mómpellet d'r Erik, “Wat zunt dat vuur mensjer?” Ziene blik sjwervet noa 't bild va de Wollewei dat neëver zie bed aa de moer hóng.

Noe mósse vier ieësj ins jet vertselte uvver dit bild, den dat is 't jraad woa jet komiesjes mit passeret. 't Hauw an en vuur ziech jinne naam, evvel d'r Erik hat 't zelve Wollewei jedeufd wail me wiese sjöafjer koeët zieë weie in ing jreun wei. Wied voet zoog me inne auwe sjieëfer leune óp ziene sjtaaf, en inne klinge sjieëfers-jong bloazet op ee kóffere heur. Wat d'r Erik evvel 't allesjunste vóng, dat woar dat d'r möaler ziech alle muite jetruerd hauw um alle insekte dróp tse moale die heë ziech mar hat kanne bedinke: roepsje en keëvere kroefete uvver de tek va de beum, kling sjpinsjer weëvete hön jewebs, dikke hoemele sjlefete mit hónnieg, en kót bij de óngerlies loog ee jans jroeës sjlekkehoes. Dat moeët al jans jroeës zieë wail 't ja vurenaa loog, sjnappet d'r Erik. In 't jraas, reëts óngena, krummet ziech inne wórm, en ee doeëdejreëversje bekiet ziech dat

mit vöal intresse, of wen heë ziech aafvraaget wat vuur zie dat heë oes zouw joa. Oamezeke joof 't doa óch: ze rennete ieverieg óp en neer tusje d'r lover, evvel d'r Erik koeët nit zieë weë va dón waal of nit inne sjtachel hauw. "Flaich is 't doavuur ja al tse duuster", bedaad heë ziech en mit zieng heng ónger ziene kop bloof heë ziech 't bild bekieke.

"Wat mós 't doch herlieg zieë", daat heë hel-óp bij zich zelve (heë hauw nèmlied nog ummer floep um i sjlof tse valle), "Wat mós 't doch herlieg zieë um doa tse leëve! Noeëts mieë aafjevraagd weëde uvver insekte, den jidderinne doa is zelve ee insekt; ummer hónnieg wie häu, doe sjpieëls ee biesje in 't jreune jraas en d'r daag is um ier me ziech umjezieë hat. 't Oavends lang ópbieve, jinne deë diech doa jet va zeët. En da sjloffte tusje de roeë klatsjroeëze doa links, of in 't sjlekkehoes, wen doa plaatsj is. 't Mörjens sjtees te óp, doe dees diech dieng heng wèsje in ing dauwdruup, en doe bis veëdieg. En da leufs te jet rónk en doe kieks noa 't leëje va de aier en 't oeskómme d'rva, den doe bis d'r intsieje deë jet d'rvan aaf wit. Ach, wat zouw iech..."

Ópins hoeët heë i zie tsimmer een jans häusj, verzichtieg laache. 't Hoeët ziech aa of wen inne zieng freuliegheet wirklied nit langer koeët ihaode. D'r Erik rieëtet ziech lanksaam óp en kieket verwóngerd 't tsimmer erinner. „Is doa inne?“, reef heë. „Hi. Hi. Hi!“, klónk 't vanaaf de wank. D'r Erik kieket erópper, en zoog doe jet wóngerliejes. Opa Pinksblom, d'r sjtoots va de famillieë, d'r auwe sjtrenge heer mit inne baad deë wie ummerjreun uvver zieng bakke erópper waset en deë óp d'r kirkef boese de sjtad ónger inne jraafsjte loog, jroeës jenóg um de janse famillieë Pinksblom d'rmit tse bedekke, dizze opa Pinksblom hool ziech de naas vas tusje doem en wiesvinger en sjokkelet óp en neer va d'r i-jehaode laach. Wie heë evvel merket dat d'r Erik noa hem kieket, duiet heë jauw ziene doem tseruk in 't westetèsj-je, woa heë zait tswantsieg joar zoos, en heë sjtieret eënsj noa inne naal aa de uvverzie. „Iech mós 't miech i-jebild han“, daat d'r Erik, en kieket ziech 't bild sjtram aa. Zie hats sjloog ezoeë hel dat heë menet 't janse bed en de matrats kloppete mit. Heë bloof waal ing menuut lank jans sjtil zitse, evvel 't passeret nuus. "Wits te ins wat", zaat d'r Erik sjlieslied in ziech zelve, "iech drieën miech um noa de moer. Wen heë da meent dat iech sjlof, drieën iech miech ónverwaads um."

Dat woar wirklied jans sjlauw bedaad. D'r Erik drieënet ziech noa de moer en durch zieng oogplimpe kieket heë noa de roeëzeknöpsjer óp 't tapieët. Sjlieslied koeët heë 't nit langer oeshaode: in ínne roek kieket heë um... en doa zoog heë wie d'r opa Pingsblom mit ziene wiesvinger langs de binnezie va de lies vreef.

Heë woar doa zoeë zier mit besjeftiegt, dat heë jing aat joof óp d'r Erik: aaf en tsouw maachet heë ziene wiesvinger effe naas en poetset da fliesieg durch, en doabij fleutet heë ee lidsje.

“Iech zien 't waal!”, róffet d'r Erik verzichtieg. “Uur leeft!” En doe passeret oppenuits jet wóngerliejes, en dat woar – dat ejentlieg jaroes nuus passeret. D'r Erik hauw flaich verwaad dat ziene jroeësvadder ziech zouw versjrekke, flaich zoejaar waal oes de lies óppen eëd zouw valle, evvel heë poetset jans rui-ieg wieër. Heë sjokkelet alling effe mit d'r kop en laachet sjtil vuur ziech oes... Ach, wat woar dat inne wóngerlieje laach! Deë beloavet vöal, en 't woar óch ing sjtil vräud um alles wat jeliëch passere jong, of wen heë zelve plezeer draa hauw dat dat zoeë vöal koeët zieë... En óch d'r Erik vólt dat d'r jroeëse oavend, d'r oavend woa óp heë zoeë vöal oavende jewaad hauw, noe indlieg woar kómme, en alle ang versjwiendet. Zie hats sjloog jans rui-ieg en vol va vräud bloof heë kieke noa dit allermerkwurdigste wónger.

“Wilt uur miene sjnoefplak han?”, vroaget heë.

“Heer Pinksblom”, antwoadet 't bild. 't Vool d'r Erik i dat me taatzechlieg mit tswai wöad moeët kalle. „Wilt uur miene sjnoefplak han, heer Pinksblom?” “'t Bild sjuddet d'r kop. „Danke, miene jong”, zaat 't, “iech han alles wat iech nuedieg han.” En doe trók heer Pinksblom inne tèsjedóch oes de óngerlies umhoeëg en sjnoevet ziech de naas. Ónger 't sjnoeve knikket heë ee paar moal vrundlieg noa d'r klinge jong in 't riezije bed.

“Dat hauts te diech nit jedaad, wa?”, sjprooch heë, “dat diene auwe jroeësvadder nog leeft? Hm?”

“Nè”, antwoadet d'r Erik, “dat hauw iech nit jedaad. Evvel iech vólt aa mie wasser dat dizzenoavend jet bezóngersj passere jong.”

“Dat is nog lang nit alles”, sjprooch 't portret, en doabij jrieëmelet heë werm jeheemnisvol, “dit is ja ieësj d'r aavank. 't Kunt nog vöal mieë!”

“Dat daat iech miech al”, zaat d'r Erik.

“Doe móts 't nit wieër vertsellè”, fluusteret opa Pinksblom, woabij heë um ziech hin kieket, “mar vier leëve allenui.”

“Weë allenui?”, vroaget d'r Erik verwóngerd.

“De portrette”, fluusteret d'r opa. D'r Erik wool jraad antwoade, wie ing sjtim aa de anger zie van 't tsimmer jans duudlieg zaat: “Prenez garde, Jean! Il est trop jeune!”

't Jezich va jroeësvadder Pinksblom vertrók dierektemang en kroog inne blik va jehorzaamheet.

D'r Erik rieëtet ziech en loeret noa woa d'r klank vanaaf koam. Aa die zie van 't

tsimmer woar 't evvel al tse duuster woeëde um nog jet tse kanne zieë.

“Wat is dit doch inne komiesje oavend”, mónkelet heë, en heë bloof die zie óp kieke, “is doa inne?”

“Dat is die jroeësmoeder”, zaat jroeësvadder Pinksblom häusj, “die is in heur joegkend óp ing frantsueziesje kaossjoeël jewee. Iech meen, dat huets te waal.”

“Is dat die auw daam, die óp ee sjteulsje zitst?”, vroaget d'r Erik, deë alle portrette i zie tsimmer oeswendig koeët. Jroeësvadder hool flot ziene wiesvinger vuur ziene mónk. “Sshht, jöngs-je! Zaag noeëts va vrouwlu dat ze aod zunt, en in 't bezónger nit va die jroeësmoeder. Doa kuets te waal ins zeek mit krieje: heur hant ze nèmlied jans jemoald.”

D'r Erik vroaget wat dat tse beduje hauw. “Kiek”, jong jroeësvadder Pinksblom wieër, of wen heë wós wat d'r Erik ziech daat. “Va miech zelve en diene nónk Heinriech, deë sjreëg tjeënnuvver miech hingt, hant ze alling mar de boavezie jemoald. Vier kanne nit voet. Evvel die jroeësmoeder sjteet jans dróp, die kan oes 't bild kómme. Dat is d'r óngersjeet, zies te.” En, of wen 't woar um tse bewieze dat 't sjtimmet, hoeët d'r Erik aa de uvverzie van 't tsimmer 't tiepele va tswai kling sjónker. “Ach, wie loestieg”, mónkelet heë, “wat inne loestieje oavend!” en heë kroefet bis bij 't vósend va zie bed en loeret tusje de failersjer durch 't tsimmer erinner.

“Kan iech uuch helpe, jroeësmam?”, vroaget heë heuflied, en kieket doabij noa 't portret va jroeësvadder Pinksblom. Deë sjokkelet wild d'r kop, kieket noa d'r naal aa de uvverzie en trók doe mit de sjouwer. “Wat mós iech da noe doeë?”, daat d'r Erik, “iech kan zón auw daam doch nit óp ziech alling losse.

Waarsjainlied leuft die de janse tsiet hin en weer en durft nit oes de lies tse sjpringe.” Heë wadet ing tsiet lank, en sjtalt ziech doe óp d'r kouwe vósboam. 't Woar lestieg tse vinge, evvel mit de hulp va jroeësvadder Pinksblom, deë vanoos zieng lies sjtendieg “Jraadoes!” of “Jet noa links!” róffet, koam heë sjlieslied bij 't kling bilsje aa.

't Woar 't sjunste van 't janse tsimmer, ja, menet d'r Erik, van 't janse hoes. Heë hauw 't ziech ezoeë döks aajezieë, dat heë 't zoejaar i zieng dreume zoog: 't aod jode lies-je, d'r verkluerde raam, en doa middedrin: ee jries vräusje in ing wólk va sjpits. Evvel noe woar 't leëg! D'r Erik woar mieë jesjrókke wie verwóngerd; heë kieket óppen eëd of ze doa flaich loog tse kriesje en doe óp 't kling tieëks-je: doa joof 't nuuks tse zieë. Doe hoalet heë 't bilsje van d'r hoak en hool 't bij de vinster in 't mondelit. Ze woar voet. 't Sjteulsje woa ze dróp jezèse hauw woar zoejaar umjevalle, en 't loge ee paar blomme óppen eëd. “Joa, 't is ee sjtaats vräusje!”, róffet jroeësvadder Pinksblom vanoos zieng lies, “en ze wit wat ze

wil!", en heë vrieve ziech in zieng heng.

"Wat mós iech noe doeë?", vroaget d'r Erik.

"Diech rui-ieg in d'r puus legke", roanet jroeësvadder aa, "die leuft diech nit voet."

"Wat is dat doch inne adieje, jemeechlieje man", daat d'r Erik, en heë laat ziech in bed, "en wat is dit inne herlieje oavend..."

Doch heë zauw ziech uvver nog vöal mieë verwóngere joa. Heë loog nèmlied koom i-jen bed, of heë zoog ee jries mademsje va ónjeveer inne doem jroeës uvver zie linker bee óp hem aaf lofe. "Beweëg diech nit, jöngs-je!, róffet ze va wiede, en doabij sjwiegeket zie mit heure sjirm, "angesj roetsj iech eraaf!"

Joa, dat woar jroeësmoeder Pinksblom, die durch de wol erópper kledderet.

Taatzechlied ee sjtaats vräusje, jenuw wie d'r opa jezaad hauw, en wóngerlied flot bij 't uvversjprunge va plouwe en 't beklumme va kling hoebele. Kót vuur Erik's naas hool ze hu en ze kieket hem sjtrak aa.

"Ah, klingzoon."

"Ah, jroeësmoeder", antwoadet d'r Erik, en heë vong dit "kling" en "jroeës" ezoeë wietsied, dat heë moeët laache.

"Diene kop umdrieë!", róffet jroeësmoeder Pinksblom, en ze hool ziech heur mutsj vas bij de kinbendsjer, "iech wing jans ainfach ungesjteboave. Has te mieng inkele jezieë?"

"Nè", antwoadet d'r Erik.

"Jodsejedank", zaat de jroeësmoeder, en ze sjtriechet ziech d'r rok reët, "iech han ja wirklied noeës inne tser las wille zieë, dat wit uur."

Dat letste woar waarsjainlied vuur d'r jroeësvadder jemind, den d'r Erik hoeët ing engslied sjtim "Joa" zage, en ing anger "Zicher, zicher"; dat moeët d'r nónk Heinried zieë, dem ze óch alling mar bis zie middel jemoald hauwe.

"Dat is jing richtied wol", kieket de jroeësmoeder um ziech hin, "haof boomwol, haof – ja, wat zouw 't zieë?" Ze bukket ziech en noom ee sjtuksje tusje de tseng, jenuw wie d'r Erik 't zieng mam hauw zieë doeë in 't jesjef.

"Mazjerang", sjprooch 't demsje en wórp 't fluus-je voet "dat is jet vuur de loemelekis. Wie sjriefs doe diech?"

D'r Erik menet dat zie waal hieël erg van 't ee óp 't angert kallet, en 't doeret inne momang ier heë "Erik" koeët zage.

"Erik", zaat 't demsje hem noa, en doabij toepet ze hem mit heure sjirm häusj óp de naas, "kiek ins aa..."

"Dat kietselt!", waarsjauwet d'r Erik, "jelielch mós iech niste!" En: "Hatsjiii", doe nistet heë al. Wie heë ópkieket zoog heë dat 't demsje ziech d'r perreplu hauw ópjedoa.

“Heuflieg is angesj”, zaat ze, “de janse jeëjend sjteet ónger wasser. Iech jeleuf evvel nit dats te dat mit abziech has jedoa.”

“Nè, nè”, verzicheret d’r Erik heur.

’t Demsje kieket hem eënsj aa, um ziech d’rva tse uvvertsuje of ’t waal woar wuer.

“Iech jeleuf diech waal”, zaat zie indlieg, en zats ziech.

Um tse tseje dat zie hem vertrouwet klappet zie d’r sjirm tsouw en wórp ‘m van ziech aaf.

“Deh da”, jong ze wieër, “deë is voet. Enne – wat vings te va dieng oma?”

“Waal adieg”, zaat d’r Erik, “iech ving uuch zier adieg. Alling” – heë tswiefelet – “waal ee biesje kling.”

“Dat ving iech zelve óch”, zaat zie en knikket mit d’r kop, “evvel d’r Jan wool tsertsiet ónbediengd dat ’t ee kling portret zauw weëde, wail ’t tusje d’r sjpeiel en de kas moeët hange. Doabij – ezoeë ieëwiege jroeës vóng heë mar sjtrónkse.”

“Dat is nit woar”, róffet jroeësvadder Pinksblom, “doe woars jraad d’rjinnieje deë...”

“Sjwiegl!”, róffet ing sjwoar sjtim, “vingt ’t da noen alwerm aa? Kan ’t da noeëts ins rui-ieg zieë?”

“Weë is dat?”, fluusteret d’r Erik, en heë kieket ’t duuster tsimmer erinner.

“Dat is noe miene jroeësvadder”, fluusteret de oma ee biesje entäusjd tseruk, “kens te dem?”

“Is dat deë van ’t meddaljong?”

“Joa, deë van ’t meddaljong.”

“Ach, dat is ee wietsieg keëlsje!”, róffet d’r Erik, “deë hat ing pruuk óp en – “
“Sssjjt!” Jroeësmodder braad heure wiesvinger noa heure mónk. “Zaan dat noeëts mieë.”

“Ja, mar ’t is doch óch ing pruuk?”, mónkelet d’r Erik. ’t Jries demsje kieket hem ing tsiet lank aa en jrieëmelet doe. “Doe has nog jans jet tse liere, miene klingzoon”, zaat ze, “mar doe has ja nog jenóg tsiet. Wens te zelve ee portret bis woeëde, da kals te waal angesj.”

“Iech sjnap ’t ja doch nit”, zaat d’r Erik, “kanne alle portrette hei in ’t tsimmer sjprèche? Zunt ze labendieg?”

“Alle.”, antwoadet jroeësmodder eënsj.

“Iech sjnap ’t nog ummer nit jans”, jong d’r Erik wieër, “wen ze sjprèche kanne, wiezoeë dunt ze dat da nit uvverdaag?”

“Dat hant ze hön leëve lank jedoa”, zaat jroeësmodder Pinksblom, “en noen is ’t jans sjun dat dat nit mieë nuedieg is. Wen diene pap en dieng mam durch häue dat vier kanne kalle, wuete vier allenui óp inne sjtool jezatse in d’r zalong en da muete vier allenui mit doeë an ing konverzatsiejoeën. En doa hant vier ja jraad

de tuut va vol.” Alle portrette zuetete.

“Joa, dat sijnap iech”, mónkelet d’r Erik, deë zelver al döks óp inne sjtool in d’r zalong hauw jezèse. “Iech zal ’t nit wieër vertselles. Evvel, woa leëve de portrette va? Die mósse doch èse. Hant die jinne honger?”

“Ach, nè”, laachet jroeësmoeder, “vier broeche nit tse èse. Vier zunt jans plat. Kiek mar.”

En wie ze ziech umdrieënet zoog d’r Erik dat ’t demsje taatzechlieg mar ezoeë dik woar wie inne kartong, en wie ze mit d’r ruk noa hem jekierd sjtong, leëzet heë duudlieg

A.J. MULDER

Bilder en verjrueseroenge

(rabat vuur jroepe)

“D’r pries hant vier voet jeroebeld”, laat jroeësmoeder oes, en doabij kallet zie ’t tsimmer in, den ze sjtong ja mit ’r ruk noa hem jedrieënd. “iech vong dat ee biesje komiesj oes zieë.”

Joa, doa woar d’r Erik ’t waal mit enieg. Heë loog sjtil tse kieke en oamet jans verzichtieg.

“Dat is noen ’t wóngere”, daat heë, “’t wóngere woa iech ummer óp jehofd han. Dit is ’t da noe”, en heë kieket noa ’t kling demsje vuur hem, heur aod jezichs-je mit de mutsj va sjpits drumhin, en heur tswai vrundlieje oge, die alletswai ezoeë jroeës woare wie inne klinge diamant.

“Alles leëft, klinge jong”, zaat ze, “me mós ’t alling mar zieë. Kiek mar ins noa dat jroeëse bild doa, mit de sjöaf in de wei...”

“’t Bild va Wollewei!”, róffet d’r Erik.

“’t Bild va Wollewei”, zaat jroeësmoeder, oane ziech tse verwóngere, “doa móts doe mar ins jóð hin kieke...”

D’r Erik rieëtet ziech i zie bed en kieket aajesjtrenge noa zie jeleefde bild. En taatzechlieg, de sjöaf hove hönne kop óp, d’r sjieëfer winket óp ‘m en de wiese wólke dreve durch de blauw loeët va de ing zie va de lies noa de anger.

“Leef oma”, róffet d’r Erik mit de heng jevouwe, “los miech noa ’t land va Wollewei joa! Iech han doch ummer zoeë d’rnoa verlangd um doa ins tse zieë, tusje de miepmöp en de bije...”

“Wen me dat wil mitmaache, da mós me jans kling weëde”, zaat de sjtim van oma. Mar wat klónk die al wied voet... en wieër... en ummer wieër... En d’r Erik zoog dat zie kopkusse riezieg jroeës jewoeëde woar en wie inne besjneide berg vuur hem loog. Floep hauw heë nit. Heë bejriefet dat heë kling, jans erg

kling woar woeëde um in 't land va Wollewei tse kómme, en langs de kneufjer va zie kusse-uvvertsóg en de failere va zie bed kledderet heë umhoeëg bis óp de oavezie va zie bed.

“En noen inne rieziesjwong wie bij 't turne”, daat heë. Heë duiet ziech de tseng ópee, sjnappet ziech mit alletswai de heng de óngerlies vas, en... hopla, in ee böags-je vloog heë uvver de lies en heë vool in 't frisje, weeche jraas.